

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 330/2014-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. júla 2014 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOŠŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, vedené pod sp. zn. Rvp 1154/2014, Rvp 1155/2014, Rvp 1157/2014, Rvp 1159/2014, Rvp 1162/2014 až Rvp 1164/2014, Rvp 1166/2014 až Rvp 1172/2014, Rvp 1174/2014, Rvp 1175/2014, Rvp 1240/2014, Rvp 1243/2014, Rvp 1244/2014, Rvp 1247/2014, Rvp 1250/2014, Rvp 1253/2014, Rvp 1261/2014, Rvp 1263/2014, Rvp 1265/2014 až Rvp 1267/2014, Rvp 1269/2014, Rvp 1271/2014, Rvp 1272/2014, Rvp 1277/2014, Rvp 1290/2014 a sp. zn. Rvp 1292/2014, zastúpenej advokátom doc. JUDr. Branislavom Fridrichom, PhD., Advokátska kancelária Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie postupom a uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 1 CoE 40/2013 z 26. marca 2013, sp. zn. 2 CoE 162/2013 z 26. apríla 2013, sp. zn. 4 CoE 9/2013 zo 7. mája 2013, sp. zn. 14 CoE 60/2013 z 23. apríla 2013, sp. zn. 6 CoE 11/2013 z 22. apríla 2013, sp. zn. 17 CoE 49/2013 z 26. marca 2013, sp. zn. 2 CoE 43/2013 z 3. mája 2013, sp. zn. 1 CoE 421/2012 z 27. novembra 2012, sp. zn. 43 CoE 27/2013 z 20. marca 2013 a sp. zn. 1 CoE 366/2012 z 30. októbra 2012, postupom a uzneseniami Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9 CoE 122/2012 z 21. decembra 2012, sp. zn. 8 CoE 127/2012 z 30. novembra 2012, sp. zn. 15 CoE 187/2012 z 23. novembra 2012, sp. zn. 7 CoE 118/2012 z 28. decembra 2012, sp. zn. 8 CoE 152/2012 z 31. januára 2013,

sp. zn. 9 CoE 140/2012 z 21. decembra 2012, sp. zn. 7 CoE 38/2013 z 20. júna 2013 a sp. zn. 6 CoE 63/2012 z 21. decembra 2012, postupom a uzneseniami Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8 CoE 62/2012 z 30. októbra 2012 a sp. zn. 8 CoE 64/2012 z 30. októbra 2012, postupom a uzneseniami Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19 CoE 104/2012 z 11. októbra 2012 a sp. zn. 3 CoE 78/2012 z 26. októbra 2012, postupom a uzneseniami Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3 CoE 104/2012 z 18. decembra 2012 a sp. zn. 9 CoE 42/2012 z 28. marca 2013, postupom a uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 14 CoE 232/2012 z 20. decembra 2012, ako aj postupom a uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 ECdo 179/2013, 7 CoE 45/2013 z 21. októbra 2013, sp. zn. 1 Oboer 262/2013, 1 OboE 99/2013 z 29. októbra 2013, sp. zn. 1 Oboer 266/2013, 1 OboE 103/2013 z 29. októbra 2013, sp. zn. 7 ECdo 181/2013, 7 CoE 46/2013 z 21. októbra 2013, sp. zn. 4 ECdo 48/2013, 4 Co 46/2013 z 24. októbra 2013, sp. zn. 4 ECdo 46/2013, 4 Co 44/2013 z 24. októbra 2013, sp. zn. 7 ECdo 151/2013, 7 CoE 27/2013 z 21. októbra 2013, sp. zn. 5 ECdo 100/2013 zo 7. novembra 2013, sp. zn. 7 ECdo 151/2013, 7 CoE 27/2013 z 21. októbra 2013, sp. zn. 4 ECdo 6/2013, 4 CoE 36/2013 z 24. októbra 2013, sp. zn. 1 Oboer 270/2013, 1 OboE 107/2013 z 26. novembra 2013, sp. zn. 1 Oboer 268/2013, 1 OboE 105/2013 z 26. novembra 2013, sp. zn. 1 Oboer 269/2013, 1 OboE 106/2013 z 26. novembra 2013, sp. zn. 4 ECdo 41/2013, 4 Co 42/2013 z 24. októbra 2013, sp. zn. 1 Oboer 257/2013, 1 OboE 95/2013 z 29. októbra 2013, sp. zn. 1 Oboer 5/2013, 1 OboE 145/2013 z 19. novembra 2013, sp. zn. 7 ECdo 58/2013, 7 Co 39/2013 z 8. novembra 2013, sp. zn. 7 ECdo 38/2013, 7 Co 26/2013 z 8. novembra 2013, sp. zn. 7 ECdo 68/2013, 7 Co 42/2013 z 8. novembra 2013, sp. zn. 7 ECdo 86/2013, 7 CoE 3/2013 z 8. novembra 2013, sp. zn. 7 ECdo 64/2013, 7 Co 40/2013 z 8. novembra 2013, sp. zn. 1 Oboer 305/2013, 1 OboE 125/2013 z 29. októbra 2013, sp. zn. 7 ECdo 44/2013, 7 Co 28/2013 z 8. novembra 2013, sp. zn. 2 ECdo 126/2013, 2 CoE 14/2013 z 31. októbra 2013, sp. zn. 5 Oboer 159/2013 z 30. októbra 2013 a sp. zn. 3 ECdo 110/2013, 3 CoE 12/2013 z 18. novembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 1154/2014, Rvp 1155/2014, Rvp 1157/2014, Rvp 1159/2014, Rvp 1162/2014 až

Rvp 1164/2014, Rvp 1166/2014 až Rvp 1172/2014, Rvp 1174/2014, Rvp 1175/2014, Rvp 1240/2014, Rvp 1243/2014, Rvp 1244/2014, Rvp 1247/2014, Rvp 1250/2014, Rvp 1253/2014, Rvp 1261/2014, Rvp 1263/2014, Rvp 1265/2014 až Rvp 1267/2014, Rvp 1269/2014, Rvp 1271/2014, Rvp 1272/2014, Rvp 1277/2014, Rvp 1290/2014 a sp. zn. Rvp 1292/2014 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 1154/2014.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 5. februára 2014 (sťažnosti vedené pod sp. zn. Rvp 1154/2014, Rvp 1155/2014, Rvp 1157/2014, Rvp 1159/2014, Rvp 1162/2014 až Rvp 1164/2014, Rvp 1166/2014 až Rvp 1172/2014, Rvp 1174/2014, Rvp 1175/2014) a 13. februára 2014 (sťažnosti vedené pod sp. zn. Rvp 1240/2014, Rvp 1243/2014, Rvp 1244/2014, Rvp 1247/2014, Rvp 1250/2014, Rvp 1253/2014, Rvp 1261/2014, Rvp 1263/2014, Rvp 1265/2014 až Rvp 1267/2014, Rvp 1269/2014, Rvp 1271/2014, Rvp 1272/2014, Rvp 1277/2014, Rvp 1290/2014, Rvp 1292/2014) doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom a uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 1 CoE 40/2013 z 26. marca 2013, sp. zn. 2 CoE 162/2013 z 26. apríla 2013, sp. zn. 4 CoE 9/2013 zo 7. mája 2013, sp. zn. 14 CoE 60/2013 z 23. apríla 2013, sp. zn. 6 CoE 11/2013 z 22. apríla 2013, sp. zn. 17 CoE 49/2013 z 26. marca 2013, sp. zn. 2 CoE 43/2013 z 3. mája 2013, sp. zn. 1 CoE 421/2012 z 27. novembra 2012, sp. zn. 43 CoE 27/2013 z 20. marca 2013 a sp. zn. 1 CoE 366/2012 z 30. októbra 2012, postupom a uzneseniami Krajského súdu v Nitre

sp. zn. 9 CoE 122/2012 z 21. decembra 2012, sp. zn. 8 CoE 127/2012 z 30. novembra 2012, sp. zn. 15 CoE 187/2012 z 23. novembra 2012, sp. zn. 7 CoE 118/2012 z 28. decembra 2012, sp. zn. 8 CoE 152/2012 z 31. januára 2013, sp. zn. 9 CoE 140/2012 z 21. decembra 2012, sp. zn. 7 CoE 38/2013 z 20. júna 2013 a sp. zn. 6 CoE 63/2012 z 21. decembra 2012, postupom a uzneseniami Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8 CoE 62/2012 z 30. októbra 2012 a sp. zn. 8 CoE 64/2012 z 30. októbra 2012, postupom a uzneseniami Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19 CoE 104/2012 z 11. októbra 2012 a sp. zn. 3 CoE 78/2012 z 26. októbra 2012, postupom a uzneseniami Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3 CoE 104/2012 z 18. decembra 2012 a sp. zn. 9 CoE 42/2012 z 28. marca 2013, postupom a uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 14 CoE 232/2012 z 20. decembra 2012 (ďalej len „krajské súdy“ a „napadnuté uznesenia krajských súdov“), ako aj postupom a uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 ECdo 179/2013, 7 CoE 45/2013 z 21. októbra 2013, sp. zn. 1 Oboer 262/2013, 1 OboE 99/2013 z 29. októbra 2013, sp. zn. 1 Oboer 266/2013, 1 OboE 103/2013 z 29. októbra 2013, sp. zn. 7 ECdo 181/2013, 7 CoE 46/2013 z 21. októbra 2013, sp. zn. 4 ECdo 48/2013, 4 Co 46/2013 z 24. októbra 2013, sp. zn. 4 ECdo 46/2013, 4 Co 44/2013 z 24. októbra 2013, sp. zn. 7 ECdo 151/2013, 7 CoE 27/2013 z 21. októbra 2013, sp. zn. 5 ECdo 100/2013 zo 7. novembra 2013, sp. zn. 7 ECdo 151/2013, 7 CoE 27/2013 z 21. októbra 2013, sp. zn. 4 ECdo 6/2013, 4 CoE 36/2013 z 24. októbra 2013, sp. zn. 1 Oboer 270/2013, 1 OboE 107/2013 z 26. novembra 2013, sp. zn. 1 Oboer 268/2013, 1 OboE 105/2013 z 26. novembra 2013, sp. zn. 1 Oboer 269/2013, 1 OboE 106/2013 z 26. novembra 2013, sp. zn. 4 ECdo 41/2013, 4 Co 42/2013 z 24. októbra 2013, sp. zn. 1 Oboer 257/2013, 1 OboE 95/2013 z 29. októbra 2013, sp. zn. 1 Oboer 5/2013, 1 OboE 145/2013 z 19. novembra 2013, sp. zn. 7 ECdo 58/2013, 7 Co 39/2013 z 8. novembra 2013, sp. zn. 7 ECdo 38/2013, 7 Co 26/2013 z 8. novembra 2013, sp. zn. 7 ECdo 68/2013, 7 Co 42/2013 z 8. novembra 2013, sp. zn. 7 ECdo 86/2013, 7 CoE 3/2013 z 8. novembra 2013, sp. zn. 7 ECdo 64/2013, 7 Co 40/2013 z 8. novembra 2013, sp. zn. 1 Oboer 305/2013, 1 OboE 125/2013 z 29. októbra 2013, sp. zn. 7 ECdo 44/2013, 7 Co 28/2013 z 8. novembra 2013, sp. zn. 2 ECdo 126/2013, 2 CoE 14/2013 z 31. októbra 2013, sp. zn. 5 Oboer 159/2013 z 30. októbra 2013 a sp. zn. 3 ECdo 110/2013, 3 CoE 12/2013 z 18. novembra 2013 (ďalej len „uznesenia najvyššieho súdu“).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Sťažovateľka poskytla na základe zmlúv o úvere uzavretých s dlžníkmi úvery, ktoré boli títo povinní vrátiť podľa podmienok dojednaných v úverových zmluvách. Vzhľadom na skutočnosť, že dlžníci dobrovoľne nepristúpili k úhrade svojich záväzkov, ich pohľadávky voči sťažovateľke sa stali splatnými a v nadväznosti na podmienky dojednané v úverových zmluvách obsahujúce vo väčšine prípadov tzv. rozhodcovskú doložku boli sťažovateľkou začaté rozhodcovské konania pred ňou zvoleným rozhodcovským súdom. Následne boli na základe rozhodcovských rozsudkov vydaných v týchto konaniach začaté exekučné konania. V ďalších prípadoch boli na základe splnomocnenia udeleného dlžníkmi pri podpise úverovej zmluvy spísané splnomocnencom dlžníkov notárske zápisnice, ktoré sa taktiež stali exekučnými titulmi, na podklade ktorých boli v prospech sťažovateľky začaté exekučné konania. V priebehu exekučného konania bolo uzneseniami okresných súdov v sťažovateľkou napadnutých konaniach rozhodnuté o zastavení prebiehajúcich exekučných konaní. Krajský súd na odvolania sťažovateľky svojimi rozhodnutiami potvrdil napadnuté uznesenia okresných súdov ako vecne správne. Najvyšší súd dovolania sťažovateľky proti uzneseniam krajských súdov odmietol, jej návrhy na prerušenie dovolacieho konania zamietol a konania o odvolaniach proti uzneseniam krajských súdov zastavil.

Sťažovateľka v predostretej argumentácii atakuje právne závery vyplývajúce z rozhodovacej činnosti krajských súdov a najvyššieho súdu, ktorým vytýka ich nesprávnosť z hľadiska právneho posúdenia relevantných hmotnoprávnych ustanovení príslušných právnych predpisov na predmetnú právnu vec.

Sťažovateľka za relevantné pochybenie v postupe a rozhodovaní krajských súdov ako aj najvyššieho súdu považuje predovšetkým skutočnosť, že o zastavení uvedených exekučných konaní bolo rozhodnuté bez toho, aby boli predtým účastníci exekučných konaní upozornení na neprijateľnú podmienku konania a mali možnosť sa k nej vyjadriť, čím bola sťažovateľka ukrátená o reálnu možnosť domáhať sa, aby všeobecné súdy konajúce v jej právnych veciach zohľadnili jej nesúhlas s touto neprijateľnosťou podmienky. Uvedeným postupom krajských súdov a najvyššieho súdu došlo podľa sťažovateľky k porušeniu čl. 47 charty, teda k porušeniu práva na účinný prostriedok

nápravy ako aj práva na spravodlivý proces vrátane porušenia zásady kontradiktórnosti konania.

Najvyšší súd sa podľa sťažovateľky tiež dopustil porušenia jej základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, pretože sa „*neobrátil na Súdny dvor Európskej únie s otázkou, ktorú paradoxne v čase jeho konania už Súdny dvor Európskej únie riešil ani nevyčkal na rozhodnutie Európskeho súdneho dvora...*“. V tejto súvislosti sťažovateľka poukazuje na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Cipani a spol. sp. zn. C-472/11 z 21. februára 2013, z ktorého má vyplývať, že čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý konštatoval ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, nemusí na to, aby mohol vyvodit' dôsledky tohto konštatovania, čakať, či spotrebiteľ informovaný o svojich právach navrhne, aby uvedená podmienka bola zrušená, avšak zásada kontradiktórnosti vo všeobecnosti zaväzuje vnútroštátny súd, ktorý konštatoval v rámci preskúmania ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, informovať účastníkov konania v spore a vyzvať ich, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili spôsobom, ktorý na tento účel stanovujú vnútroštátne procesnoprávne predpisy.

Sťažovateľka je tiež toho názoru, že najvyšší súd „*sa mal obrátiť na Súdny dvor Európskej únie vo veci výkladu čl. 3 ods. 1 smernice 93/13/ES v tom zmysle, či rozhodcovská doložka, podľa ktorej musí spotrebiteľ riešiť spory s dodávateľom, ak tak navrhne dodávateľ, v rozhodcovskom konaní, je podľa § 53 ods. 1 a ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka neprijateľnou podmienkou, pretože pri prihliadnutí na relevantnú judikatúru Spolkového súdneho dvora v Nemecku a Ústavného súdu českej republiky by nemohol dodržať jednu z podmienok acte clair, že výklad a správna aplikácia čl. 3 ods. 1 smernice 93/13/ES musia byť úplne zjavné, čo vyžaduje zohľadniť okrem jazykových verzií textu, používania terminológie a právnych pojmov komunitárneho práva, vzatie na zreteľ odlišnosti interpretácie komunitárneho práva ak ubezpečenie sal, že výklad vnútroštátneho súdu je rovnako zjavný ostatným súdom členských štátov. Najvyšší súd Slovenskej republiky si túto povinnosť nesplnil.*“. V tejto súvislosti sťažovateľka poukázala na viacero rozhodnutí Spolkového súdneho dvora a Ústavného súdu Českej republiky.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vydal rozhodnutie, ktorým vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva podľa čl. 47 charty postupom a uzneseniami krajských súdov a postupom a uzneseniami najvyššieho súdu v uvedených konaniach, zruší uznesenia krajských súdov a uznesenia najvyššieho súdu, veci vráti na ďalšie konanie a sťažovateľke prizná primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

Podľa § 112 ods. 1 OSP môže súd v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa už začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 1156/2014, Rvp 1158/2014, Rvp 1160/2014, Rvp 1161/2014, Rvp 1165/2014, Rvp 1173/2014, Rvp 1239/2014, Rvp 1245/2014, Rvp 1246/2014, Rvp 1248/2014, Rvp 1249/2014, Rvp 1251/2014, Rvp 1252/2014, Rvp 1254/2014 až Rvp 1260/2014, Rvp 1264/2014, Rvp 1268/2014, Rvp 1270/2014, Rvp 1273/2014 až Rvp 1276/2014, Rvp 1278/2014, Rvp 1279/2014 a sp. zn. Rvp 1291/2014 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností, ako aj vzhľadom na totožnosť v osobe sťažovateľky a najvyššieho súdu, proti ktorým sťažnosti smerujú, ústavný súd rozhodol o ich spojení na spoločné konanie tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

2.1 K neprípustnosti sťažností vedených pod sp. zn. Rvp 1168/2014 až sp. zn. Rvp 1172/2014, Rvp 1174/2014 a sp. zn. Rvp 1175/2014

Podľa § 24 písm. b) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak ústavný súd v tej istej veci koná.

Prekážka prv začatého konania (litispendencia) bráni tomu, aby na ústavnom súde prebiehali dve konania, prípadne viac konaní v tej istej veci. Totožnosť vecí je daná pri zhode predmetu konania, skutkových okolností, z ktorých sa uplatnené právo vyvodzuje,

a identitou účastníkov konania. O prekážku litispendencie nejde, ak chýba čo len jeden z uvedených znakov totožnosti vecí.

Porovnaním sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 1167/2014 a sťažností vedených pod sp. zn. Rvp 1168/2014 až sp. zn. Rvp 1172/2014, Rvp 1174/2014 a sp. zn. Rvp 1175/2014 ústavný súd zistil, že nimi sťažovateľka namieta postup Krajského súdu v Žiline a najvyššieho súdu v totožných súdnych (exekučných) konaniach a žiada v nich vysloviť porušenie tých istých základných práv, priznať rovnakú výšku finančného zadosťučinenia a priznať úhradu trov konania.

Ústavný súd konštatuje, že začatie konania pod sp. zn. Rvp 1167/2014 bráni tomu, aby vo veci prebiehali ďalšie konania vedené pod sp. zn. Rvp 1168/2014 až sp. zn. Rvp 1172/2014, Rvp 1174/2014 a sp. zn. Rvp 1175/2014. Uvedené zistenie odôvodňuje odmietnutie sťažností vedených pod sp. zn. Rvp 1168/2014 až sp. zn. Rvp 1172/2014, Rvp 1174/2014 a sp. zn. Rvp 1175/2014 ako neprípustných podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, keďže tým došlo k naplneniu dôvodu neprípustnosti zakotvenému v § 24 písm. b) zákona o ústavnom súde.

2.2 K namietanému porušeniu označených práv ostatnými napadnutými postupmi a uzneseniami krajských súdov

Ústavný súd pokiaľ ide o splnenie procesných podmienok prípustnosti sťažnosti smerujúcej proti postupu a uzneseniam krajského súdu ako súdu odvolacieho bral do úvahy neskoršie napadnuté uznesenia najvyššieho súdu v dovolacom konaní, ktorými dovolania sťažovateľky odmietol, a preto v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) sťažnosť v tejto časti nepovažoval za oneskorenú, keďže lehota na podanie sťažnosti vo vzťahu k napadnutým rozsudkom krajského súdu je v prípadoch procesného rozhodnutia dovolacieho súdu považovaná za zachovanú (pozri rozsudok ESLP z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54). V takýchto prípadoch sa potom lehota určená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde počíta od právoplatnosti procesného rozhodnutia dovolacieho súdu.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré sťažovateľ označil, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011).

Ústavný súd v danom prípade považoval za významné vyriešiť zásadný problém sťažovateľky, a to či krajský súd rozhodujúci v rámci exekučného konania o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, ktorým bola exekúcia zastavená, mal právomoc skúmať prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučných titulov, ktorými boli rozhodcovské rozsudky rozhodcovského súdu, resp. notárske zápisnice obsahujúce právny záväzok.

Ústavný súd po preskúmaní sťažností zistil, že argumenty sťažovateľky sú v obdobné argumentom, ktoré použila v stovkách iných sťažností, ktoré už riešil ústavný súd tak, že ich vo vzťahu k uzneseniam krajského súdu potvrdzujúcim rozhodnutia okresných súdov o zastavení exekúcie odmietol ako zjavne neopodstatnené. Sťažovateľka označila len iné konania krajského súdu, postupom ktorého malo dôjsť k porušeniu ňou označených práv. Zo skoro totožnej argumentácie sťažovateľky uvedenej v jej sťažnostiach možno vyvodiť, že odôvodnenie napadnutých rozhodnutí krajského súdu obsahovalo čo do skutkových zistení a právneho posúdenia veci krajským súdom obdobné závery, ako vo veciach, ktoré už boli ústavným súdom preskúmané a rozhodnuté.

Ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach podrobne analyzoval dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažností sťažovateľky, v ktorých vyslovil, že okresný súd je nielen oprávnený, ale aj povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo

potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku. V tejto súvislosti na podporu svojej argumentácie poukázal na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá je sťažovateľke známa aj z napádaných rozhodnutí krajského súdu v obdobných právnych veciach (napr. R 56/1995, R 58/1997, R 70/1998 a R 72/1998 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky).

Pri predbežnom prerokovaní týchto sťažností sa teda ústavný súd plne stotožňuje s dôvodmi uvedenými vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, napr. uzneseniach sp. zn. III. ÚS 242/2011 z 31. mája 2011, sp. zn. III. ÚS 397/2011 z 27. septembra 2011, sp. zn. II. ÚS 473/2011 z 20. októbra 2011, sp. zn. I. ÚS 227/2012 zo 16. mája 2012, sp. zn. III. ÚS 397/2011 z 27. septembra 2011, sp. zn. I. ÚS 227/2012 zo 16. mája 2012, sp. zn. IV. ÚS 299/2012-16 zo 7. júna 2012 sp. zn. I. ÚS 382/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. II. ÚS 303/2012 z 5. septembra 2012, sp. zn. III. ÚS 7/2013 z 15. januára 2013, sp. zn. II. ÚS 377/2013 z 26. júna 2013 a sp. zn. III. ÚS 386/2013 z 28. augusta 2013, ako aj ďalších rozhodnutiach, ktoré skončili odmietnutím rovnakých a opakujúcich sa sťažností sťažovateľky z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, pri akceptovaní právnych záverov rozhodnutí všeobecných súdov o vyhlásení exekúcií za neprípustné a jej zastavení v stovkách prípadov, pretože rozhodcovské rozsudky alebo notárske zápisnice, na podklade ktorých boli exekúcie vedené (resp. navrhnuté), neboli z rôznych dôvodov spôsobilými exekučnými titulmi na vedenie exekúcií.

V označených uzneseniach ústavný súd odpovedal aj na argumentáciu sťažovateľky o pochybení v postupe okresného súdu a krajského súdu spočívajúcom v zastavení uvedených exekučných konaní bez toho, aby bolo predtým rozhodnuté o jej návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP z dôvodu potreby podania žiadosti Súdnemu dvoru na rozhodnutie o predbežnej otázke podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ako aj na argumentáciu sťažovateľky o porušení práva na účinný prostriedok nápravy a zásady kontradiktórnosti konania tým, že konajúce súdy pred rozhodnutím o posúdení zmluvnej podmienky (rozhodcovskej doložky) ako nekalej, resp. pred posúdením splnomocnenia udeleného povinným ako absolútne neplatného, nedali účastníkom konania príležitosť vyjadriť sa k týmto dôvodom, tak ako to sťažovateľka

odvodzuje z rozsudku Súdneho dvora vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Cipani a spol. sp. zn. C-472/11 z 21. februára 2013.

Keďže sťažovateľke sú už z predchádzajúcej rozhodovacej činnosti ústavného súdu notoricky známe dôvody, pre ktoré ústavný súd iné jej obdobné sťažnosti odmietol ako zjavne neopodstatnené, nepovažuje za účelné uvádzať podrobnejšie argumenty, pre ktoré dospel k rozhodnutiu vyplývajúcemu z bodu 2 výroku tohto uznesenia, a v tejto súvislosti odkazuje na odôvodnenie označených rozhodnutí ústavného súdu vydaných v obdobných sťažovateľkiných veciach.

Vzhľadom na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a s poukazom na to, že obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosti v časti smerujúcej proti postupu krajských súdov a jeho uzneseniam odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti.

2.3 K namietanému porušeniu označených práv napadnutými postupmi a uzneseniami najvyššieho súdu

Sťažovateľka vo vzťahu k postupu najvyššieho súdu a jeho uzneseniam namieta predovšetkým skutočnosť, že najvyšší súd bol povinný sa obrátiť na Súdny dvor s otázkou týkajúcou sa aplikácie čl. 47 charty a ubezpečiť sa, či vnútroštátne súdy iných členských štátov vykladajú otázku rozhodcovskej doložky rovnako ako súdy Slovenskej republiky, a v konečnom dôsledku, že najvyšší súd nevykonal účinnú nápravu porušenia zásad kontradiktórnosti, ktorej sa mali nižšie súdy dopustiť.

Ústavný súd po preskúmaní obsahu označených uznesení najvyššieho súdu zistil, že najvyšší súd po rekapitulácii dovtedajšieho konania a uvedení dovolacích dôvodov uplatnených sťažovateľkou podrobne odpovedal na sťažovateľkou uplatnené námietky,

ktoré mali poukazovať na naplnenie existencie dovolacích dôvodov, ktoré pripúšťa § 237 OSP, a svoje závery o neprípustnosti dovolaní odôvodnil ústavne akceptovateľným (určitým a zrozumiteľným) spôsobom, spravidla na niekoľkých stranách odôvodnenia napadnutých uznesení. Tieto závery preto nie sú ani z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, čo by malo za následok porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, respektíve práva podľa čl. 47 charty. V zmysle svojej judikatúry ústavný súd považuje za protiústavné a arbitrárne iba tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06), čo však nie je tento prípad.

Vzhľadom na doteraz uvedené a v súvislosti so nosnou argumentáciou sťažovateľky ústavný súd tiež zdôrazňuje, že sťažovateľka mala z pohľadu „materiálneho“ možnosť vyjadriť sa k vykonávanému dokazovaniu zo strany okresného súdu, čo aj využila v rámci ňou podaného opravného prostriedku (odvolania) a v rozsahu veci primeranom sa s touto jej obranou krajský súd v rámci odvolacieho konania aj zaoberal. Zároveň ústavný súd poukazuje aj na obsah uznesenia ústavného súdu č. k. PLZ. ÚS 1/2014-27 zo 7. mája 2014, ktorým došlo k zjednoteniu odchylných právnych názorov senátov ústavného súdu vo veci zabezpečenia záruk kontradiktórnosti konania pri preskúmvaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie stanoviskom, podľa ktorého sa pri preskúmvaní žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie *„môžu primerane uplatniť ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku vzťahujúce sa na dokazovanie. Ak exekučný súd pri preskúmvaní žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vychádza aj z iných listín (či iných dôkazov) než tých, ktoré sú výslovne uvedené v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (exekučný titul, návrh na vykonanie exekúcie a žiadosť o vydanie poverenia), a na tomto základe posúdi exekučný titul v neprospech oprávneného, je povinný dať mu možnosť vyjadriť sa k podkladom svojho preskúmania; ak tak exekučný súd neurobí, zakladá jeho rozhodnutie dôvod na vyslovenie porušenia základného práva oprávneného vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Pre ústavnú konformnosť konania ako celku postačuje, ak je oprávnenému táto možnosť reálne poskytnutá v odvolacom konaní.“*. Z uvedeného dôvodu

potom je udržateľný právny názor najvyššieho súdu, že v posudzovaných veciach nemohlo dôjsť k tvrdenej vade konania zakladajúcej prípustnosť dovolania z dôvodu odňatia možnosti konať pred súdom [§ 237 písm. f) OSP].

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky, v zmysle ktorej pochybenie v postupe najvyššieho súdu, a teda porušenie základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy spočíva najmä v tom, že tento rozhodol o dovolaniach sťažovateľky bez toho, aby predtým podal žiadosť Súdnemu dvoru na rozhodnutie o predbežnej otázke podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ústavný súd poukazuje aj na odôvodnenie uznesenia ústavného súdu č. k. IV. ÚS 299/2012-16 zo 7. júna 2012 vo veci inej sťažnosti podanej sťažovateľkou, v ktorom ústavný súd sťažovateľke podrobne vysvetlil, že „nie každé nepredloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru, ktoré by mohlo byť v rozpore s právom Európskej únie, musí mať automaticky za následok porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 129/2010)“, a svoj právny názor zároveň oprel aj o uznesenie Spolkového ústavného súdu sp. zn. 2 BvR 2419/06 zo 6. mája 2008 a rozhodnutie ESLP vo veci Ullens de Schooten a Rezabek proti Belgicku z 20. septembra 2011, sťažnosti č. 3989/07 a č. 38353/07.

Najvyšší súd napadnutými uzneseniami tiež konanie o odvolaní sťažovateľky proti uzneseniam krajských súdov vo výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania zastavil, pretože dospel k záveru o existencii takého nedostatku podmienok konania, ktorý nemožno odstrániť. Vychádzal pritom z názoru, že uznesenia krajských súdov o nevyhovení návrhu sťažovateľky ako oprávnenej na prerušenie konania vydané v priebehu odvolacieho konania nie sú rozhodnutiami krajského súdu ako súdu prvého stupňa, ale ide o rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým nie je odvolanie prípustné. Odvolací súd sa pri takomto rozhodovaní nestáva súdom prvého stupňa, ale zostáva súdom odvolacím. V zmysle § 202 ods. 3 písm. o) OSP odvolanie nie je prípustné proti uzneseniu, ktorým sa zamietol návrh na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c), a teda aj keby o návrhu rozhodol súd prvého stupňa, proti jeho rozhodnutiu by v takomto prípade odvolanie prípustné nebolo. S poukazom na uvedené najvyšší súd dospel k záveru o nedostatku svojej funkčnej príslušnosti na rozhodovanie o odvolaní sťažovateľky.

Ústavný súd po preskúmaní obsahu napadnutých uznesení najvyššieho v danej časti zistil, že najvyšší súd svoje závery o neodstrániteľnom nedostatku podmienok konania o odvolaní sťažovateľky odôvodnil ústavne akceptovateľným (určitým a zrozumiteľným) spôsobom. Žiada sa tiež zdôrazniť, že sťažovateľka v sťažnostiach ani nepredkladala argumentáciu vyvracajúcu správnosť a zákonnosť tohto postupu najvyššieho súdu. Záver, ku ktorému najvyšší súd dospel, nie je z ústavného hľadiska neospravedliteľný ani neudržateľný a nemá za následok porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, respektíve práva podľa čl. 47 charty.

Na základe uvedených dôvodov boli preto sťažnosti ako celok odmietnuté podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti, pričom ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľky v nich uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júla 2014